

Arrest

nr. 321 895 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 22 februari 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 2 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Dit verzoek wordt definitief afgewezen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 juli 2024 met nr. 309 900, waarbij verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Op 2 september 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit bevel wordt verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende zending op het adres van de gekozen woonplaats. Verzoeker stelt hiertegen geen beroep in bij de Raad.

1.2. Op 1 oktober 2024 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 september 2024 verlengd tot en met 22 oktober 2024 gezien de opstart van een coachingtraject in het kader van 'ICAM-support'. Tijdens het intakegesprek op 1 oktober 2024 wordt afgesproken dat verzoeker op 22 oktober 2024 opnieuw op gesprek

zal komen. Verzoeker komt echter niet naar dit opvolgingsgesprek en neemt evenmin contact op om dit te melden. Hij wordt vervolgens telefonisch gecontacteerd en geeft aan dat hij zich zal laten informeren door zijn advocaat en hij geen nieuwe afspraak wenst, op advies van zijn advocaat. De ICAM-coach informeert verzoeker dat het coachingstraject aldus wordt beëindigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 12 november 2024 tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 2 jaar.

Het inreisverbod is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van VLAS op 11.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [K.M.E.]

[...]

nationaliteit : Togo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.09.2024 dat hem betekend werd op 05.09.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij problemen had met een burgemeester en een familie in zijn land van herkomst. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij bij aankomst zou vermoord worden. Betrokkene heeft op 02.03.2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De elementen die betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 11.11.2024 werden reeds beoordeeld in dit verzoek om internationale bescherming. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Togo geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens verklaart betrokkene een vriendin te hebben, uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner 2 minderjarige kinderen heeft. Wat de verklaringen aangaande zijn partner betreffen, kunnen we vaststellen dat betrokkene niet aantoont dat de relatie die hij is aangegaan van lange duur zou zijn, en dat betrokkene geen enkel bewijs levert van een afgesloten huwelijk of zelfs maar van een gezamenlijke huishouding. Het feit dat betrokkene partner minderjarige kinderen heeft op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precarie situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact kan hebben op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen van de partner.

Betrokkene en de kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op de kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016). Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus op geen enkele manier geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Indien betrokkene het gezinsleven met partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft bovendien ook nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Het louter feit dat mevrouw eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Togo.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Bovendien kan het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hij maakt ook gewag van een broer die in België zou verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Aanvullend verklaart betrokkene dat zijn beide ouders woonachtig zijn in Togo. Hij beschikt aldus over een sociaal netwerk waarop hij na zijn repatriëring kan terugvallen en die hem kan bijstaan tijdens zijn re-integratie.

Tot slot verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheids-beginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“In wat, eerste tak, DVZ neemt een inreisverbod zonder de verzoeker te horen of hem zijn observaties te maken over die maatregel/handeling.

Dat de hoorplicht en de verdedigingsrechten leggen het bestuur op om deze mogelijkheid te laten aan de verzoeker voor het nemen van een dergelijke beslissing.

Dat er is een schending van deze principes.

Terwijl DVZ maakt manifeste appreciatiefout in de lezing van de stukken van het dossier

Dat de bestreden beslissing werd niet met zorg klaargemaakt en dat er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht als tak van de het behoorlijk bestuur principe.

Dat bijgevolg is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het moet eerst herhalen worden dat de richtlijn 2008/115/CE heeft op de Europese vlak de bepalingen over de B.G.V. en het inreisverbod gecodificeerd.

Aldus constitueert het opleggen van een inreisverbod een toepassing van deze richtlijn en bijgevolg een toepassing van het Europese recht.

Het moet ook onderlijnen worden dat het artikel 6 van deze richtlijn procedurele waarborgen geven op het moment van het nemen van een inreisverbod of een B.G.V.

Het Raad heeft het herhaald en heeft verwezen naar het rechtspraak van het Hof van Justitie (C-166/13):

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (CCE, arrêt n° 134 804 du 9 décembre 2014).

Echter, een inreisverbod is :

- Een toepassing van de Europese recht.

- En treft de belangen van de verzoeker.

Deze geciteerd arrest heeft ook gepreciseerd dat :

« En l'espèce, l'acte attaqué est pris sur la base de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. Or, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 que cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE (Doc. Parl., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23).

Il peut dès lors être considéré qu'il s'agit d'une mesure « entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

En moet besluiten dat :

« Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit du requérant d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union. »

Het Europese recht is bijgevolg van toepassing.

De hoorplicht en de verdedigingsrechten als Europese en Belgische rechtsbeginselen zijn van toepassing.

Het arrest van het Raad werd geconfirmeerd door het Raad van State (arrest 233.257 van 15 december 2015).

Het Raad van state heeft herhaald dat het hoorplicht en de verdedigingsrechten deel van de toepasselijke Europese recht is (Zie ook : R.V.V. : 141.336. van de 19 maart 2015 en 195.107 van 16 november 2017).

Bijgevolg moest de verzoeker gehoord worden door de verweerde partij.

Echter moet het ook herhaald worden dat de verzoeker correct inlichten worden moet in het kader van zijn hoorplicht.

Aldus is een gehoor in het kader van een B.G.V. nemen niet dezelfde dan een gehoor in het kader van een inreisverbod opleggen.

Aldus heeft het Raad beslist dat (arrest n° 179 371 van 14 december 2016) :

« Le Conseil rappelle que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire.

La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Il rappelle également que le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce.

Il estime que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter le territoire n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie requérante, son droit à être entendue impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (Voir en ce sens C.E.E n° 233.257 du 15 décembre 2015). »

Aldus moet de verzoeker gehoord worden op deze specifieke maatregel.

In het kader van het dossier van de verzoeker, moet het onderlijnen dat een verslag over het gehoor werd gesteld door de verweerde partij.

Het doel en het voorwerp van het gehoor is onduidelijk.

Immers is het gepreciseerd dat er over een opsluiting en een B.G.V. gaat en over een eventueel inreisverbod opleggen.

Het is bijgevolg niet zeker dat alle de gevolgen aan de verzoeker werden uitgelegd in het kader van zijn gehoor.

Echter zijn deze gevolgen bijzonder zwaar in het kader van het dossier.

Het moet ook herhaald worden dat DVZ van een ruime appreciatiemarge geniet over de bepaling van de duur van het inreisverbod en de verzoeker werd niet geïnformeerd erover.

De verzoeker :

- Is sinds lang in België.
- Is in koppel met een vrouw die in legaal verblijf is.

De gevolgen en de nadelen zijn anders.

Immers met een inreisverbod mag de verzoeker niet voor een lange periode in België ingaan.

Meer werd de verzoeker niet geïnformeerd dat het inreisverbod gebaseerd zijn over de feiten, en dat de administratie een ruime marge van appreciatie heeft om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Dergelijke elementen zouden aantonen dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde is in de mate dat de zaak in een familiale context plaatsvond.

Bijgevolg rekening houdend met deze elementen, moet het vastgesteld dat de hoorrecht van de verzoeker werd geschonden.

Er is bijgevolg een schending van de verdedigingsrecht als algemene rechtsbeginselen van Europese Unie recht, van de hoorplicht en een schending van artikel 41 van de Handvest.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidplicht.

Immers volgens deze principe moet elke beslissing met zorg klaar gemaakt worden.

Het was het geval niet in de mate dat de situatie aan de verzoeker niet duidelijk uitgelegd werd.

Bijgevolg heeft het bestuur de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Meer leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, DVZ geeft een inreisverbod zonder de situatie van Mijnheer te analyseren en zonder de proportionaliteit beginsel toe te passen.

Terwijl er is geen analyse van de proportionaliteit van de maatregel en die laste principe geschonden is.

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, terwijl het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Terwijl het bestuur een bijzondere plicht van motivatie in de mate dat hij van een discretionaire bevoegdheid geniet.

Dat het bestuur manifeste appreciatiefout begaat in zijn lezing van het dossier van de verzoeker

Dat er is een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht

Dat er is een schending van artikel 3, 8 EVRM en 4; 7 van de Handvest.

Het is nodig om eraan te herinneren dat de "terugkeerrichtlijn" (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod

Aldus vormt een inreisverbod een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Artikel 6 §2 en 7 §4 hebben gecodificeerd de mogelijkheid om BGV en een inreisverbod af te geven voor openbare orden.

Het Hof van Justitie van Europese Unie heeft deze bepalingen geïnterpreteerd:

« [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public.

Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité.

Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. (Arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

Aldus blijkt het uit die rechtspraak dat DVZ een individueel examineren moeten maken en moet met alle omstandigheden rekening houden.

Meer heeft het Hof herhaald dat de Leden Staten het beginsel van proportionaliteit toepassen, en de beoordeling in een strafzaak niet genoeg per se is om een dergelijke maatregel af te geven.

Het moet ook herhalen worden dat het bestuur zich baseert op artikel 74/11, §1, 4° :

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De formulering van het wet is duidelijk: het bestuur heeft geen verbond bevoegdheid maar een discretionaire bevoegdheid.

Het impliceert een bijzondere motivatie plicht als het bestuur beslist om zijn bevoegdheid te gebruiken.

Uit de verschillende elementen kunnen we samenvatten dat:

- Het bestuur een bijzondere motivatie plicht heeft
- Het bestuur moet een concrete proportionaliteit toets maken

Dat betekent dat het verwijzen alleen maar naar een verslag niet genoeg is.

Het bestuur moet concreet en actueel nakijken of de vreemdeling een gevaar is, en moet ook de nadelen van de maatregel voor de persoon in aanmerking nemen.

Deze toets impliceert uit te leggen dat er geen andere maatregel die niet minder streng is die zou een vergelijkbaar doel zou hebben.

Concreet bedoelt het dat het bestuur moet uitleggen waarom ze geen inreisverbod met een minder lang periode neemt.

In huidige geval, heeft DVZ geen proportionaliteit toets gemaakt.

Immers verwijst het bestreden beslissing naar het feit dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

DVZ verwijst naar een BGV van september 2024 om te besluiten dat de verzoeker geen gevolg aan een BGV gegeven heeft.

Het is verwezen naar een BGV die aangetekend in september was, en zonder rekening te houden met de omstandigheden.

De verzoeker leeft inderdaad in koppel sinds lang, en had als project om te trouwen met zijn partner.

Hij leeft met haar en haar twee kinderen.

Veel mensen kunnen voor de familie getuigen voor de familie.

Een dergelijk element is van eerst belang.

Het verwijzen naar het illegaal verblijf van de verzoeker is disproportioneel rekening houdend met het familiale leven en privéleven van de verzoeker.

Er is bijgevolg een schending van het proportionaliteitsbeginsel, en ook van de richtlijn 2008/115, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het is ook duidelijk dat het dossier van de verzoeker niet correct klaargemaakt was en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorg-vuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, derde tak, DVZ is van mening dat het inreisverbod tot geen schending van artikel 3 en 8 EVRM zou leiden

Terwijl de verzoeker is in België sinds 2021 en dat een dergelijke maatregel zware negatieve effecten op die vlak.

Terwijl de verzoeker in koppel is met een vrouw die in legaal verblijf is.

Terwijl DVZ geen actuele analyse van de situatie in Togo maakt.

Terwijl de analyse van het bestuur op vlak van artikel 3 en 8 EVRM niet genoeg is en dat er een schending van deze artikelen zijn.

Terwijl het maatregel is disproportioneel

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Het moet ook onderlijnen dat artikel 8 van EVRM e privéleven en het familiale leven van de mensen beschermen die twee autonome concepten zijn.

Eerst moet het onderlijnen dat er geen definitie van deze noties in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten.

Het blijkt uit van deze rechtspraak dat de Hof een ruim definitie van de notie privéleven geeft.

Immers heeft het Hof besloten dat :

« (...) trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Niemetz c. Allemagne, 16 dec. 1992, § 29.) [...]

Voorts heeft het Hof ook gepreciseerd :

« la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Botta c. Italie, 24 febr. 1998, § 32.) [...]

Volgens die rechtspraak beschermt het artikel 8 EVRM de relaties in de ruimere betekenis, en dus ook de sociale relaties.

Artikel 8 beschermt ook het familiale leven van de verzoeker, in de ruime zin.

Deze artikel moet ook worden gelezen in de licht van de bepalingen die het hogere belang van het kind beschermt, zoals artikel 22bis van de Grondwet of artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

In het geval van de verzoeker moet he worden vastgesteld dat hij in België leeft sinds 22 februari 2021.

Zijn asielpcedure is lang geduurd in de mate dat het R.V.V. zijn verzoekschrift in augustus 2024 heeft verworpen.

We kunnen van een langdurige asielaanvraag.

De verzoeker is perfect geïntegreerd en België is het centrum van zijn belangen geworden.

In dergelijke omstandigheden moet het bestuur ook op die punt zijn handeling motiveren.

Het bestuur kon niet beschouwen dat hij niet op den hoogte van deze punt is in de mate dat hij een kopij van alle de elementen in het kader van de asielaanvraag krijgt.

Het bestuur was bijgevolg op den hoogte van deze element, die door artikel 8 EVRM beschermd is.

Er is bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van de Handvest, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Over het familiale leven van de verzoeker, is het bestuur van mening dat het niet aangetoond is dat deze relatie van een lange duur zou zijn.

Het bestuur betwist nochtans niet het feit dat de verzoeker met zijn partner en haar twee minderjarige kinderen leven.

Het bestuur ageert niet met redelijkheid en met geen zorg in het dossier van de verzoeker.

Het is eerst aan de verzoeker verweten dat hij geen bewijs geeft over zijn relatie... terwijl het bestuur opdracht geeft om de verzoeker vast te houden.

De verzoeker werd immers op de 11 november 2024 gearresteerd op zijn woning en hij heeft de bestreden beslissing op de 12 november gekregen.

Hoe kan hij de bewijzen geven van zijn relatie geven in een dag?

Meer blijkt het niet van het dossier dat hij deze informatie gekregen heeft.

In dergelijke omstandigheden hoe is het mogelijk voor de verzoeker te weten dat hij deze informatie moest brengen?

In dergelijke omstandigheden is er duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Meer kan de verzoeker verschillende getuigenissen brengen in het kader van deze verzoekschrift.

Deze getuigenissen tonen aan dat de verzoeker en zijn partner in een langdurige relatie was.

De verzoeker voegt ook verschillende foto's toe in bijlage aan deze verzoekschrift.

Deze elementen tonen aan dat de verzoeker in een langdurige relatie zit met zijn partner.

Meer had ook de koppel de stappen begonnen om een huwelijk te maken.

De bruidsschat was tussen de familie geregeld en Mijnheer en zijn partner was op plan om naar de gemeente om voor het huwelijk in België te maken.

Deze element toont ook aan dat de werkelijkheid van de relatie.

In dergelijke omstandigheden moet het worden beschouwd dat deze relatie aangetoond is en dat er een schending van artikel 8 EVRM is.

Die feit is ernstiger dat de verzoeker op de woning van de familie was gearresteerd.

Het bestuur gaat verder en bespreekt de situatie van de minderjarige kinderen.

Het hogere belang van de kinderen is beschermd door verschillende bepalingen in de Belgische stelsel, zoals artikel 22bis van de Grondwet, en artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

Het bestuur is van mening dat de relatie tussen de verzoeker en de kinderen op afstand verder kan voortzetten.

Het bestuur verwijst naar de moderne communicatiemiddelen en spreekt van een tijdelijke terugkeer.

Op deze last punt kan de verzoeker alleen maar worden verbaasd.

Het bestuur heeft immer ook een inreisverbod van twee jaar genomen tegen hem.

Concreet bedoelt het dat de verzoeker geen recht om terug te keren naar België tijdens een periode van twee jaren.

Het is totaal tegenstrijdig om van een "tijdelijk" terugkeer voor de verzoeker te spreken terwijl het zal worden verboden om een aanvraag in te dienen tijdens een periode van twee jaren.

De bestreden beslissing is bijgevolg tegenstrijdig met het dossier.

Het verwijst naar de moderne communicatiemiddelen is ook niet genoeg om de beslissing te motiveren.

Met deze motivatie houdt het bestuur niet rekening met de elementen van het dossier.

De twee kinderen zijn 6 en 7 jaar oud.

Ze zijn bijzonder jong en de verzoeker heeft ook een bijzondere plaats genomen in hun leven.

De verzoeker maakt veel dingen voor hen.

Bijvoorbeeld gaat hij met hen naar de bushalte, of hij is daar om hen te helpen in het kader van hun huiswerken.

Ze leven samen sinds lang en de kinderen beschouwen de verzoeker als hun vader.

De arrestatie van de verzoeker was ook een schok voor de kinderen en het verwijzen naar de moderne communicatiemiddelen is niet genoeg in het kader van hun relatie.

Immers zijn ze bijzonder jong en de verzoeker heeft een bijzondere plaats in hun leven genomen.

De impact van de afwezigheid van de verzoeker op de kinderen kan erg zijn.

Voor kinderen van deze leeftijd is een afstand relatie niet denkbaar in het bijzonder met een persoon als vader beschouwd is.

Het brutale afscheid van de verzoeker kan ook langdurige negatieve impact hebben op de ontwikkeling van de kinderen, in het bijzonder voor kinderen van deze leeftijd.

Officiële bronnen spreken van de impact van de afwezigheid van een ouder over de ontwikkeling van een o u d e r

(<https://www.opgroeien.be/kennis/themas/vaders/belang-van-vaders-voor-de-opvoeding#:~:text=Afwezigheid%20van%20vaders%20in%20het,het%20leven%20buiten%20het%20gezin.>)

[...]

Het langdurige risico is hoog voor de kinderen maar ook voor de maatschappij – de bron spreekt van risico van criminele gedragen).

Andere bron spreekt nog over de impact over de ontwikkeling voor de kinderen (<https://www.nji.nl/ontwikkeling/de-ontwikkeling-van-je-kind-tussen-de-6-en-10-jaar#:~:text=In%20de%20leeftijd%20van%206,gedrag%20steeds%20meer%20onder%20controle.>).

Het is duidelijk dat de afwezigheid van de verzoeker een slechte impact op de kinderen zal hebben en het verwijst naar een mogelijke en tijdelijke afstand relatie is niet genoeg.

Met het inreisverbod spreken wij van een afstand van ten minste van twee jaren.

Terwijl het bestuur de auteur van deze tweede beslissing is neemt het bestuur niet rekening met deze handel.

Het feit dat de kinderen ook naar Togo zou kunnen gaan is ook geen dienstig argument.

We spreken immers van twee jonge kinderen die naar school moeten gaan.

De enige mogelijke tijd zou de vakantie zijn en in dergelijke omstandigheid gaat het niet over een dagelijkse relatie.

Meer moet de kosten ook in aanmerking nemen in het kader van een reis naar Togo.

Een dergelijke reis zou niet regelmatig mogelijk in de mate dat het niet goedkoper is.

Meer houdt deze argument niet met het belang van de aanwezigheid van de verzoeker in het dagelijkse leven van de kinderen.

Rekening houdend met alle die elementen moet het Raad vaststellen dat het bestuur het hogere belang van het kind niet aanmerking genomen heeft.

Bijgevolg moet het besluiten dat :

- De privéleven en het familiale leven van de verzoeker aangetoond is
- Het bestuur het hogere belang van de kinderen niet genoeg in aanmerking genomen
- De verzoeker verschillende elementen kan neerleggen

In dergelijke omstandigheden is een schending van artikel 8 EVRM aangetoond, en van artikel 7 van de Handvest.

Er is ook een schending van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

Het bestuur is ook van mening dat er geen risico is van schending van artikel 3 EVRM.

DVZ verwijst naar het feit dat R.V.V. zijn asielaanvraag verworpen heeft en dat de verzoeker niet ziek is.

Het bestuur heeft echter geen onderzoek over die risico gemaakt terwijl er algemeen informatie bestaat.

Immers moeten we onderlijnen dat de veiligheidssituatie van Togo nog problematisch is (<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/togo/reizen-naar-togo-reisadvies/algemene-veiligheid-togo>).

De Belgische officiële bron spreekt van een noodtoestand en ook van een terroristische risico voor verschillende regio's.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet spreken van een veilig land.

In het kader van de bestreden beslissing moet het bestuur ook deze situatie nakijken.

Die feit is ernstiger dat de Belgische bronnen van een risico spreekt.

Er is bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM.

Deze vaststellingen tonen aan dat de bestreden beslissing niet correct klaargemaakt werd en er is een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorg-vuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden."

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat het bestreden inreisverbod onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit bevel het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft verder tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden inreisverbod worden duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite vermeld. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het

vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en hij geen uitvoering heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 5 september 2024 reeds ter kennis werd gebracht. Verweerder heeft verder toegelicht waarom hij een inreisverbod met een duur van twee jaar in de specifieke omstandigheden van verzoeker gerechtvaardigd en proportioneel acht. Hij heeft hierbij uiteengezet welke gegevens hij in aanmerking nam en gewezen op het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole. Hij benadrukte zo dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Hij lichtte verder toe dat verzoeker weliswaar wees op problemen in zijn land van herkomst met een burgemeester en een familie, maar de asielinstanties reeds oordeelden dat hij ingevolge deze ingeroepen problemen geen nood aan internationale bescherming heeft, dat aldus in redelijkheid kan worden vastgesteld dat op basis hiervan niet blijkt dat er redenen op grond van artikel 3 van het EVRM spelen waardoor verzoeker niet opnieuw in zijn land van herkomst kan verblijven en dat evenmin blijkt dat er op het vlak van de veiligheidssituatie in het land van herkomst thans sprake is van een gewijzigde situatie. Vervolgens wordt gemotiveerd inzake verzoekers verklaringen dat hij in België een vriendin heeft en dat zijn vriendin twee minderjarige kinderen heeft. Verweerder merkte op dat niet blijkt dat de relatie reeds lang duurt, en evenmin een bewijs voorligt van een huwelijk of een gezamenlijke huishouding. Verder oordeelde hij dat in alle redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst, om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zijn verblijf in regel te stellen. Hij benadrukte ook dat verzoeker zijn precare verblijfssituatie niet kon ontkennen. Hij betwiste hierbij niet dat dit een impact kan hebben op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen van zijn partner, maar merkte op dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen nauw contact met deze kinderen kan onderhouden en de kinderen hem eventueel ook kunnen bezoeken in Togo. Volgens verweerder is er verder geen sprake van ernstige hinderpalen die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij verzoeker in het land van herkomst kunnen verblijven. Volgens verweerder blijkt niet dat het ingeroepen gezinsleven enkel in België kan worden beleefd, en dit bv. ook niet mogelijk is in verzoekers land van herkomst. Hij benadrukte nog dat verzoeker zelfs nooit een procedure is gestart om zijn verblijf in regel te stellen in functie van zijn partner en zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. In zoverre verzoeker nog verklaarde een broer te hebben in België wees verweerder er op dat geen afhankelijkheidsrelatie met deze broer blijkt. Nog merkte hij op dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn beide ouders nog in Togo verblijven, zodat hij er beschikt over een sociaal netwerk. Ten slotte merkte hij op dat verzoeker niet aangeeft medische problemen te hebben. In de gegeven omstandigheden is verweerder van oordeel dat een inreisverbod voor twee jaar in overeenstemming is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker voert op zich correct aan dat verweerder, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, een discretionaire bevoegdheid heeft en het hem aldus toekomt concreet te motiveren waarom hij een welbepaalde duur oplegt en dit in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval. Gelet op wat voorafgaat, moet echter worden aangenomen dat verweerder wel degelijk, naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, ook formeel heeft gemotiveerd waarom hij in het licht van de concrete omstandigheden van verzoekers situatie een inreisverbod voor een duur van twee jaar gerechtvaardigd en proportioneel heeft geacht. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de voorzienen motivering niet pertinent en draagkrachtig is. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in de motivering van (de duur van) het inreisverbod concreet wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken en dat de motieven verzoeker toelaten om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Deze motieven laten verzoeker toe te begrijpen hoe verweerder het algemene belang, met name het belang van de immigratiecontrole, heeft afgewogen ten opzichte van zijn persoonlijke en gezinsbelangen.

Er blijkt ook niet dat de formele motiveringsplicht zover reikt dat verweerder, indien hij een inreisverbod voor twee jaar oplegt, specifiek zou dienen te motiveren waarom geen termijn van een andere duur wordt opgelegd. Het kan volstaan dat hij motiveert waarom volgens hem de opgelegde duur van twee jaar is gerechtvaardigd in het licht van de concrete omstandigheden van het geval.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij, voor het opleggen van het bestreden inreisverbod, niet werd gehoord en hij alleszins niet op nuttige wijze werd gehoord. Hij benadrukt dat een gehoor in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten niet hetzelfde is als een gehoor in het kader van een inreisverbod. Hij betoogt dat het doel en het voorwerp van het gehoor onduidelijk waren, waar werd gepreciseerd dat het *“over een opsluiting en een B.G.V. gaat en over een eventueel inreisverbod”*. Bijgevolg, zo betoogt hij, was het *“niet zeker dat alle [...] gevolgen aan [hem] werden uitgelegd in het kader van zijn gehoor”*. Hij stelt niet te zijn geïnformeerd inzake de duur van het inreisverbod en de ruime appreciatiebevoegdheid die het bestuur ter zake heeft. Hij benadrukt vervolgens zijn lang verblijf in België en zijn relatie met een vrouw die legaal in dit land verblijft.

Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker zich op dit punt niet dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste keer werd gehoord in het kader van het *“Traject ICAM-support coaching”*, dit op 1 oktober 2024. Dit gesprek werd gevoerd in het Frans. Tijdens dit gesprek werden verzoeker meerdere vragen gesteld, waarop hij telkens uitvoerig en zeer gedetailleerd heeft geantwoord. Het verslag van dit gesprek toont meer dan voldoende aan dat verzoeker het Frans zeer goed beheerst en hij in staat is om zich in deze taal uit te drukken in het kader van een gehoor inzake zijn verblijfssituatie. Tijdens dit gesprek gevraagd welke talen hij spreekt, gaf verzoeker ook aan zowel Ewe als Frans te spreken (vraag 2). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker, wanneer hij op 11 november 2024 door de politiediensten werd opgehaald in zijn woning in het kader van een gedwongen verwijderingsmaatregel, opnieuw werd gehoord. Ook dit gesprek vond plaats in het Frans en verzoeker legde gelijkaardige verklaringen af als tijdens het gehoor van 1 oktober 2024.

Het wordt niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod verschillende rechtsgevolgen hebben en dat verzoeker in het licht van de beide beslissingen in de mogelijkheid diende te worden gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker erkent echter zelf dat hij er voor het nemen van de bestreden beslissing, tijdens het horen, op werd gewezen dat hem, naast een bevel om het grondgebied te verlaten, eventueel ook een inreisverbod zou worden opgelegd. Aldus moet worden aangenomen dat hij er zich tijdens het horen bewust van moest zijn geweest dat hem mogelijk gedurende een zekere tijd de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied zou worden verboden. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij tijdens het horen niet in de mogelijkheid was om, in antwoord op de hem gestelde vragen, alle volgens hem relevante gegevens kenbaar te maken die volgens hem eraan in de weg stonden dat een inreisverbod zou worden opgelegd en zo op nuttige wijze zijn standpunt ter zake kenbaar te maken. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat verzoeker enkel werd gewezen op een *“eventueel”* op te leggen inreisverbod en niet concreet werd gewezen op de mogelijke duur die werd overwogen. Uiteindelijk dient het horen er ook net toe het bestuur toe te laten de beschikken over de relevante elementen die het in staat moeten stellen met kennis van zaken te beoordelen of het nodig en opportuun is om een inreisverbod op te leggen en zo ja, welke duur aangewezen is.

Bovendien kan, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij, indien hem nog bijkomende vragen werden gesteld inzake een op te leggen inreisverbod voor 2 jaar, nog andere verklaringen had kunnen of willen afleggen of nog relevante elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Hij herhaalt thans slechts zijn eerdere verklaringen dat hij reeds sinds 2021 in België verblijft en hij hier een relatie heeft met een vrouw. Er kan worden aangenomen dat deze elementen, minstens impliciet, in rekening zijn gebracht bij het opleggen van het inreisverbod voor 2 jaar. Verweerder wees zo allereerst op het gegeven dat verzoeker steeds in illegaal dan wel precair verblijf was en ging daarnaast concreet in op het voorgehouden gezinsleven in België maar oordeelde dat een inreisverbod voor 2 jaar in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM.

De aangevoerde schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, kan in geen geval aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.3. Het bestreden inreisverbod is opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste en tweede lid luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

In casu betwist verzoeker niet dat hem in de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreis-verbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan en dat hij ook naliel gevolg te geven

aan het hem op 5 september 2022 reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Hij weerlegt met zijn uiteenzetting van het middel dan ook niet dat er een dubbele grond was om hem een inreisverbod op te leggen. In deze gevallen voorziet de wet in beginsel ook dat een inreisverbod moet worden opgelegd (*“gaat gepaard”*).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreis-verbod vervolgens te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker voert aan dat het bestreden inreisverbod is tot stand gekomen zonder zijn situatie te *“analyseren”*, zonder de concrete omstandigheden – meer bepaald zijn gezinsleven – in rekening te brengen en zonder het doorvoeren van een proportionaliteitsafweging. Bij deze kritiek houdt hij echter slechts rekening met de motieven dat hij niet heeft getwijfeld om illegaal op het grondgebied te verblijven en dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaat volledig voorbij aan de verdere motivering in het bestreden inreisverbod, waaruit blijkt dat – bij het bepalen van een duur van twee jaar – wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, in het bijzonder met verzoekers voorgehouden gezinsleven in België met zijn partner en haar twee minderjarige kinderen, en een proportionaliteitsafweging werd gedaan. Op basis van deze omstandigheden heeft verweerder zo ook niet beslist tot de maximumduur van drie jaar die mogelijk is in het concrete geval van verzoeker, maar heeft hij deze termijn teruggebracht tot twee jaar.

In zoverre verzoeker in dit verband verder als uitgangspunt neemt dat verweerder een inreisverbod heeft opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en om reden dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, moet worden vastgesteld dat deze kritiek vreemd is aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissing, die niet steunt op dergelijke motieven. Verzoeker duidt verder ook niet op welk punt het bestuur heeft beslist *“op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier bevinden”*. Dit betoog wordt niet verduidelijkt, zodat de Raad er het raden naar heeft wat hiermee wordt bedoeld.

Voor het overige houdt verzoekers kritiek verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 4 en 7 van het EU-Handvest, waarop verder wordt ingegaan.

2.2.4. Allereerst voert verzoeker een schending aan van zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest. In dit verband voert hij ook aan dat het hoger belang van de kinderen van zijn partner niet voldoende in rekening werd gebracht. Hij betoogt dat de gedane beoordeling niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen en deze ook kennelijk onredelijk is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich hoofdzakelijk op een gezinsleven met zijn partner en haar twee kinderen van 6 en 7 jaar, die legaal in België verblijven. Hij stelt met hen samen te wonen en een gezinseenheid te vormen. Hij betoogt dat hij op 11 november 2024 werd gearresteerd in zijn woning en hij onmogelijk in één dag de bewijzen van zijn relatie kon voorleggen. In het kader van huidig beroep brengt hij alsnog verschillende getuigenverklaringen en foto's naar voor inzake zijn langdurige relatie met zijn partner. Hij wijst er ook op dat zij reeds stappen hebben gezet om te huwen, waartoe hij een stuk aanbrengt inzake de betaling van de

bruidsschat tussen hun beider families. Hij stelt verder dat de kinderen van zijn partner hem beschouwen als hun vader. Een inreisverbod voor twee jaar dat verwijst naar zijn illegaal verblijf is volgens hem disproportioneel in het licht van zijn gezins- en privéleven.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende stand-vastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daargelaten de vraag of de relatie tussen verzoeker en zijn partner een voldoende hechte en standvastige relatie betreft om als gezinsleven onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met de vaststellingen in het bestreden inreisverbod dat niet blijkt dat zij in België reeds concrete stappen hebben gezet om te huwen, dat evenmin blijkt dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen en dat daarnaast op basis van de voorliggende stukken onvoldoende objectieve elementen voorhanden zijn inzake de duur van de relatie, merkt de Raad op dat uit het bestreden inreisverbod in elk geval ook een verdere beoordeling en belangenafweging kan blijken in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder oordeelt dat in alle redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst, om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zijn verblijf in regel te stellen. Hij benadrukt ook dat verzoeker zijn preciaire verblijfssituatie niet kon ontkennen. Hij betwist hierbij niet dat dit een impact kan hebben op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen van zijn partner, maar stelt dat hij via de moderne communicatiemiddelen nauw contact met deze kinderen kan onderhouden en de kinderen hem eventueel ook kunnen bezoeken in Togo. Volgens verweerder is er geen sprake van ernstige hinderpalen die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij verzoeker in het land van herkomst kunnen verblijven. Volgens verweerder blijkt niet dat het ingeroepen gezinsleven enkel in België kan worden beleefd, en dit bv. ook niet mogelijk is in verzoekers land van herkomst. Hij benadrukt nog dat verzoeker zelfs nooit een procedure is gestart om zijn verblijf in regel te stellen in functie van zijn partner en zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Zoals verweerder terecht aangeeft, is de situatie van verzoeker deze van een vreemdeling die zich in onregelmatig verblijf in België bevond. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat het bestreden inreisverbod op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dus-danig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan

ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Nu verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en zijn verblijfsituatie steeds precair was, wijst verweerder er volledig terecht op dat hij en zijn partner er zich vanaf het begin bewust van hebben moeten zijn dat het gezinsleven in dit land evenzeer precair was. Uit de reeds aangehaalde rechtspraak blijkt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde kan zijn.

Verweerder heeft verder geoordeeld dat het in geen geval onredelijk of disproportioneel is indien verzoeker tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner en haar kinderen, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij actueel geenszins is gerechtigd op een verblijf in België en dat hij de mogelijkheid heeft om later, indien toelating wordt gegeven tot huwen en/of hij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, op legale wijze terug te keren naar België. Hij vindt het weliswaar tegenstrijdig waar enerzijds wordt gesteld dat er slechts sprake is van een tijdelijke terugkeer en anderzijds hem een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd, maar het is op zich noch tegenstrijdig noch kennelijk onredelijk een termijn van twee jaar nog als tijdelijk te beschouwen. Alleszins gaat verzoeker er ook aan voorbij dat hij, bv. wanneer hij toelating krijgt om te huwen of is gehuwd in het buitenland, vanuit zijn land van herkomst de opheffing van het inreisverbod kan vragen op grond van zijn recht op gezinsleven. Zoals verweerder aangaf, blijkt ook niet dat verzoeker vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen nauw contact kan onderhouden met zijn gezinsleden in België en deze laatsten hem, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet af en toe kunnen bezoeken. Verzoeker wijst weliswaar nog op de kost van reizen naar Togo, waardoor dit niet regelmatig mogelijk zou zijn, maar hij maakt niet concreet aannemelijk dat ter zake onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan.

Verzoeker voert nog aan dat de gedane beoordeling het hoger belang van de kinderen van zijn partner zou miskennen. Hij voert aan dat hij een bijzondere plaats heeft ingenomen in het leven van de kinderen van zijn partner, dat ze reeds lange tijd samenleven en dat zij hem beschouwen als hun vader. Hij zou “*veel dingen*” maken voor hen, met hen naar de bushalte gaan, hen helpen met huiswerk, ... Dit maakt volgens verzoeker dat de verwijzing naar de moderne communicatiemiddelen niet volstaat om de relatie te onderhouden, te meer gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, en de impact van de afwezigheid van verzoeker op de kinderen “*erg*” kan zijn en hun ontwikkeling langdurig kan schaden. Hij verwijst naar enkele studies inzake de impact van de afwezigheid van een ouder op de ontwikkeling van een kind. Hij betoogt nog dat het motief dat de kinderen ook naar Togo kunnen gaan niet dienstig is, nu zij naar school moeten gaan.

De Raad stelt allereerst vast dat op lezing van het bestreden inreisverbod blijkt dat verweerder wel degelijk de belangen van de kinderen van de partner heeft betrokken bij zijn beoordeling. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder de belangen van de kinderen onvoldoende centraal heeft gesteld of hieraan onvoldoende gewicht heeft toegekend. In dit verband wijst de Raad op wat volgt.

Allereerst moet wordt benadrukt dat het geenszins verzoekers kinderen betreft. Ook slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat hij daadwerkelijk als een vaderfiguur zou moeten worden beschouwd voor deze kinderen. Zo blijkt allereerst niet dat deze kinderen geen vader zouden hebben die hen mee opvoedt en mee voor hen zorgt. In dit verband liggen alvast geen concrete gegevens voor waaruit kan blijken dat de kinderen geen werkelijke vader in hun leven hebben. In haar verklaring stelt de partner ook dat verzoeker als “*hun tweede papa*” is, wat impliceert dat hun werkelijke vader wel degelijk ook in beeld is. Het wordt op zich niet betwist dat verzoeker samenwoonde met zijn partner wat kan veronderstellen dat verzoeker ook banden heeft met de kinderen van zijn partner. Echter liggen, behalve loutere verklaringen van verzoeker, geen concrete elementen voor die de Raad toelaten vast te stellen hoe lang verzoeker al samenwoont met zijn partner. Alleszins laten de voorgelegde stukken de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker een belangrijk persoon is in het leven van de kinderen, of hij daadwerkelijk ouderlijke taken zoals de zorg en opvoeding van deze kinderen op zich neemt. De enkele foto's die verzoeker met de kinderen van zijn partner tonen wijzen hier niet noodzakelijk op. Ook de voorgelegde getuigenverklaringen tonen dit niet of onvoldoende aan. Deze hebben ook een sterk gesolliciteerd karakter en zijn allemaal opgesteld ofwel door de partner zelf ofwel door de ruime vrienden- of kennissenkring van verzoeker. Een meer objectief bewijs ter zake ligt niet voor.

Nu verzoeker niet of onvoldoende aantoont dat de echte vader van de kinderen niet mee voor hen zorgt en hen mee opvoedt en evenmin dat de banden tussen hem en deze kinderen zodanig sterk zijn dat deze kunnen worden gelijkgesteld met een ouder-kindrelatie, kan hij ook niet overtuigen dat verweerders beoordeling dat de impact van de bestreden beslissing op de kinderen beperkt blijft, kennelijk onredelijk is. Verzoekers blote beweringen dat de impact van zijn afwezigheid op de kinderen “*erg*” kan zijn en hun ontwikkeling langdurig kan schaden, worden op geen enkele wijze concreet onderbouwd met voldoende objectieve gegevens. Nu verzoeker niet of onvoldoende aannemelijk maakt dat hij voor de kinderen werkelijk een “*vaderfiguur*” is, blijkt ook niet dat zijn verwijzing naar enkele studies inzake de impact van de afwezigheid van een ouder op de ontwikkeling van een kind dienstig is.

Ook meer algemeen weerlegt verzoeker verder de motivering niet dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en dat er concrete hinderpalen zouden zijn die verhinderen dat dit gezinsleven op normale en effectieve wijze wordt verdergezet in zijn land van herkomst. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan ook worden aangenomen dat verzoekers partner is geboren in Togo en zij nog steeds de Togolese nationaliteit heeft. Uit de voorgelegde “*attestation de dot*” blijkt trouwens dat de vader van de partner uit de handen van de ouders van verzoeker de bruidsschat heeft ontvangen, wat impliceert dat beide partners nog een familiaal netwerk hebben in Togo. Verzoeker betoogt weliswaar nog dat de kinderen naar school moeten gaan, maar hiermee weerlegt hij op zich nog niet het motief dat niet blijkt dat het gezinsleven niet evenzeer kan worden verdergezet in Togo. Hij toont alleszins niet aan dat de kinderen van zijn partner niet evenzeer school kunnen lopen in Togo. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het bestreden inreisverbod de gezinsbanden noodzakelijkerwijze zou verbreken.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de vereiste uitzonderlijke omstandigheden om in zijn situatie een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen voorhanden zijn en evenmin dat inzake het hoger belang van de betrokken kinderen geen evenwichtige en redelijke beoordeling werd doorgevoerd die voldoende rekening houdt met hun belangen.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst nog op een privéleven in België, nu hij sinds februari 2021 in dit land verblijft, zijn asielpprocedure lang heeft geduurd en hij intussen perfect zou zijn geïntegreerd en het centrum van zijn belangen in dit land heeft gevestigd. In dit verband moet echter wordt vastgesteld dat verzoeker geenszins concreet aantoon dat hij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Deze vaststelling volstaat reeds. Nu geen beschermenswaardige persoonlijke belangen blijken, blijkt ook in geen geval dat ter zake een verdere motivering zich opdrong. Ten overvloede, zelfs mocht alsnog een beschermenswaardig privéleven worden aangenomen, kan trouwens in geen geval blijken dat hierop disproportioneel zou worden ingegrepen. Verzoeker kende zo hooguit een precair verblijf en was nooit gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden (cf. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden aangenomen.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 22bis van de Grondwet, volstaat in dit verband ook de voormelde bespreking inzake het hoger belang van het kind om vast te stellen dat evenmin een schending van dit artikel aan de orde is.

2.2.5. Verzoeker voert nog aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM en in dit verband alleszins onterecht geen onderzoek is gevoerd naar de veiligheidssituatie in Togo die *“nog erg en spannend”* is. Hiervoor verwijst hij naar het reisadvies voor Togo van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin sprake is van een noodtoestand en een terroristisch risico voor verschillende regio's.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daargelaten de bemerking dat dit betoog vooral relevant blijkt te zijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het inreisverbod gepaard gaat, stelt de Raad vast dat verweerder in het bestreden inreisverbod inzake de door verzoeker tijdens het horen aangehaalde problemen die hij zou hebben gekend in zijn land van herkomst heeft vastgesteld dat deze ingeroepen problemen reeds werden beoordeeld in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming en verzoeker niet werd erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij stelt dat het aldus redelijk is om aan te nemen dat een terugkeer naar Togo niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er ook op dat niet blijkt dat sinds de beoordeling door de asielinstanties de veiligheidstoestand in verzoekers land van herkomst in die mate zou zijn gewijzigd dat een verwijdering alsnog een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zou inhouden voor verzoeker. Ten slotte stelt verweerder vast dat verzoeker niet aangeeft medische problemen te kennen.

Aldus blijkt wel degelijk een concreet onderzoek of verzoekers verwijdering naar zijn land van herkomst Togo in strijd is met artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met verzoekers verklaringen en de veiligheidssituatie in dat land.

Verzoeker verwijst thans naar het reisadvies voor Togo van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin sprake is van een noodtoestand en een terroristisch risico voor verschillende regio's. Verzoeker toont echter nergens concreet aan dat hij persoonlijk afkomstig is uit een regio waar de noodtoestand van kracht zou zijn of waar er een terroristisch risico is en evenmin dat hij zich dan niet zou kunnen vestigen in een andere regio in zijn land van herkomst. De Raad moet ook opmerken dat dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor Belgen die een reis ondernemen naar het betrokken land, en niet zozeer voor personen die zelf afkomstig zijn uit het betreffende land en er een familiaal netwerk hebben. Met dit reisadvies brengt verzoeker geenszins een begin van bewijs aan dat hij alsnog een ernstig en reëel risico loopt bij terugkeer naar Togo op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengt hij concrete argumenten naar voor die maken dat de voormelde beoordeling van het bestuur niet zou kunnen standhouden of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt aldus niet.

In het verlengde hiervan blijkt evenmin een schending van artikel 4 van het EU-Handvest, dat inhoudelijk overeenkomt met artikel 3 van het EVRM.

2.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechts-middel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.2.7. Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan het proportionaliteitsbeginsel of artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

2.2.8. Uit voorgaande bespreking volgt nog dat verzoeker er niet in is geslaagd om een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen, nu niet blijkt dat het bestreden inreisverbod op enig punt uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of een onzorgvuldige feitenvinding of steunt op motieven die kennelijk onredelijk zijn.

2.2.9. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 47 van het EU-handvest, maar laat na enige toelichting te geven over hoe dit artikel zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk. Ook waar verzoeker de schending aanvoert van “*de richtlijn 2008/115*”, blijft hij in gebreke de concrete bepaling van deze richtlijn aan te duiden die hij geschonden acht door de bestreden beslissing en aan te tonen dat hij zich rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen, gelet op de vaststelling dat deze richtlijn reeds werd omgezet in Belgisch recht. In zoverre hij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Het bestreden inreisverbod betreft op zich geen verwijderingsbeslissing, zodat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS